

Letos bom doživel svojo drugo pomlad

Gostitelj [kongresa ICCF 2012](#) je Pretoria, ki je tudi glavno mesto Južne Afrike. Prva stvar, ki me je presenetila je oddaljenost te lokacije. Ko človek pogleda na zemljevid, je daleč Amerika, Afrika pa tu nekje, skoraj na doseg roke. Pa nas sploščene geografske projekcije kar precej varajo. Pretoria je 8000 km oddaljena od Ljubljane. New York je recimo bližje (7000 km), približno enako oddaljen je Miami na Floridi.

Razdalji primerno bo trajalo tudi potovanje – približno 20 ur v vsako smer. Tri ure do Istanbula, 6 ur čakanja na zvezo, 10 ur letenja do Johannesburga, na koncu pa še vlak do Pretorie in vožnja do prizorišča kongresa, kar bo s čakanji trajalo še kakšni dve uri. Po koncu kongresa pa vse skupaj ponovno v obratno smer. Priznam, da tako dolgo in naporno v življenju še nisem potoval.

Cene povratnih letalskih vozovnic se gibljejo med 700 in 1400 EUR, tukaj mi je ob pravočasnem iskanju uspelo najti izredno ugodno varianto. Druga stvar pa je vizum. Za vstop v Republiko Južno Afriko potrebujete vizum, ki ga dobite na njihovi dunajski ambasadi. Zelo praktično je, da

za vas pri tem poslu posreduje agencija, kjer ste kupili karto. Še nikoli v življenju nisem potreboval vizuma in nisem vedel, kako to v resnici zgleda. Za izdajo vizuma za Južno Afriko morate na Dunaj poslati vsaj: originalni potni list, dve fotografiji, 5 strani dolg obrazec v angleščini, kopijo letalske vozovnice, potrdilo o zaposlitvi v angleščini, potrdilo o rezervaciji bivanja v Južni Afriki, potrdilo organizatorja, da ste tja res povabljeni, podatke o organizatorju ...

Za izpolnjevanje 5 strani dolge vloge si je treba vzeti vsaj dve uri časa. Odgovoriti je potrebno na zelo podrobna vprašanja kot so: koliko časa si že državljan trenutne države, koliko časa stanuješ na sedanjem naslovu, dekliški priimek morebitne boljše polovice ipd. Številko čevljev si iz morja vseh zahtevanih podatkov z lahkoto sami izračunajo.

Vsa stvar je precej zamudna že slab mesec pred začetkom kongresa. Če pomislim, da me kmalu čaka še 40 ur napornega potovanja, od tega 12 ur posedanja na letališču v Istanbulu, da bom velik del stroškov pokrili sam, da bom koristil svoj dopust ..., se včasih sprašujem, če je vse skupaj vredno. Pa take misli kmalu odžene – vsaka stvar v življenju je za nekaj dobra, čeprav včasih pridemo do take ugotovitve šele čez leta ali pa sploh nikoli.

Sicer pa bom letos na kongresu ICCF zastopal kar tri nacionalne zveze. Poleg domače slovenske, sem dobil pooblastila za glasovanje v njihovem imenu še iz Bolgarije in Luksemburga. Količina in teža medalj v prtljagi se bo tako še povečala. Vesel pa sem, da bo večina naših, slovenskih, da o srebrnem krožniku niti ne govorim. In letos sem dobil izjemno priložnost, da doživim svojo drugo pomlad. To pa tudi nekaj šteje, ali ne?

{jcomments on}